

Húsvétvasárnap

Jn 20,1-9

Feltámadás

A feltámadás legtöbb ember számára a földi élet végét jelentő halál utáni testben történő feltámadást jelenti. A keresztény tanításban mindenképpen Jézus feltámadásához kötődik ez a tanítás. Annak ellenére, hogy az Ószövetségben is találhatunk homályos utalásokat a halál utáni életre, sőt Illés és Elizeus végrehajtott ún. feltámadási csodákat, mégsem alakult ki a feltámadás hite, legfeljebb az a tény volt világos az ószövetségi gondolkodók előtt, hogy az Isten ura az életnek és a halálnak, sőt az alvilágnak is.

Jézus életében vallotta a feltámadás tanát, annak ellenére, hogy a szaduceusok konfliktusba kerültek vele e tétele miatt. János evangéliumában Jézus tanítja, hogy a halottak az „utolsó napon” fel fognak támadni, sőt ennél tovább is megy, amikor ezt a nehezen értelmezhető kijelentést teszi: „Én vagyok a feltámadás és az élet”. Ennek a kijelentésnek a fontosságát csak Jézus feltámadása után értették meg tanítványai.

Jézus halálát leíró elbeszélés a passiótörténet kisebb módosításokban meglepő hasonlóságot mutat mind a négy evangéliumban. Jézus életéről szóló történetnek ez a részlete a leginkább dokumentált: legtöbb helynév, azonosítható szereplő és időpont ebben a leírásban szerepel. Világos, hogy Jézus Pilátus ítélete alapján kereszthalált szenvedett, és a történet aprólékosan bizonyítja Jézus valószínű halálát. A katona lándzsával átdöfte oldalát, átszúrta a szívét, ahonnan vér és víz folyt ki. Jézus ilyen alapos kivégzési eljárás után nem lehetett tetszhalott.

Magát a feltámadás pillanatát az evangéliumok nem írják le hasonló pontossággal, mint a szenvedéstörténetet. Jézus feltámadásának tárgyi bizonyítéka az üres sír. Nincs test, és a halotti leplekből a szemtanúk arra következtetnek, hogy Jézus feltámadt. Az első szemtanúk az asszonyok, akiknek mindenki elhiszi, hogy Jézus feltámadt, csak a közvetlen tanítványok nem akarnak nekik hinni. Amikor azonban a sírhoz mennek, mindent úgy találnak, ahogyan az asszonyok elmondták nekik. Ezután különböző időben és helyen a tanítványok átélik a feltámadt Jézussal való találkozást. Ennek a Jézusnak valószínű teste van, hiszen velük együtt eszik, mégis nem köti sem az idő, sem a tér. Belép zárt ajtókon, váratlanul megjelenik valahol, majd eltűnik. Akik korábban ismerték, azok

felismerik, annak ellenére, hogy első pillanatban nem tudják azonosítani.

Ez a feltámadt Jézussal való találkozás megfordítja a letargikus és reményvesztett tanítványok hangulatát, lelkesen hirdetik, hogy Jézus feltámadt, és mi is feltámadunk. A húsvéti üzenet központi tartalma Jézus feltámadása. Ez az élmény felold minden félelmet, választ ad minden korábbi kételyükre, és mozgatja a tanítványok miszsióját. Erről tanúskodnak annak ellenére, hogy zsidó és pogány hallgatóságuk hol oktalanságnak, hol botránynak minősíti állításukat.

A kételyek ma is hasonlóak. Hamarabb tudják elfogadni az emberek, hogy Jézus Lelke feltámadt és a lelkünk feltámad, annak ellenére, hogy a testünk meghalt, mind azt, hogy testestől-lelkestől feltámadunk. Pedig erről szól a keresztény tanítás. Igaz, a feltámadt test nem egészen azonos a földi testtel, tegyük hozzá, hála Istennek, mivel akkor a betegségeket és a testi fogyatékoságokat örök életen keresztül kellene hordoznunk, a feltámadt testről pedig semmilyen fogyatékoságot nem állít a Szentírás, illetve nem közölnek a teológusok.

Nézzük meg ifjúkori legszebb fényképeinket, és tiszta szívvel képzeljük el a feltámadást, mert Jézus húsvéti örömhírének ez a tárgya: minden betegség és halál tapasztalatával szembe állítja – örök életre vagyunk teremtve, testestől-lelkestől!

A sír imája

A kereszt misztériuma: halál és élet. Jézusom, önmagad megfeszítetése az egyetlen utam az élet felé. Mert felvállaltad, megdicsőültél. Ha én nem vállalom fel, az örök életről mondok le. Amikor üresnek érzem magam, valamiben hiányom van. Valami hiányzik, ami előtte megvolt. De ha nem üresítem ki magam, nem várhatom el, hogy betölts engem. Ürességemben mindig marad egy összegöngyölt gyolcs és kendő, mely jel számomra arról, hogy honnan várhatom a segítséget. Hogy kitől várom el, hogy feltöltsön, hogy tartalmat leheljen belém, hogy élővé tegyen. Csak ürességemben, magányomban, tehetetlenségemben érezhetem át, hogy nincs más, csak a szeretetből vállalt szenvedés, amely meggyógyíthat, mert ingyen van, kegyelemből. Csak kiüresedve érthetem meg, hogy a ledrágább kincs ajándék. Hála és köszönet ezért. Alleluja!!!